

BIBLICKÉ ÚKOLY

pro 2. čtvrtletí 1933.

BIBLE

Dary třinácté soboty určeny jsou pro oddělení
Jihoasijské.

Biblické úkoly. • Pomůcka ke studování Bible. • Vychází čtyřikrát
v roce. • Předplatné Kč 9.— ročně. • Vlastním nákladem vydává
ADVENTNÍ NAKLADATELSTVÍ V BRNĚ-KRÁLOVĚ POLI-
TISKEM R. POLÁK A SYN V BRNĚ.

Bohemian.-Sabbath School Lessons, Second Quarter 1933.

Ukol 1. — 1. dubna. Z. s. 18. 29.

Původ Bible.

Pamětný verš: 1. Tess. 2, 13.

1. Jakým rčením jest označena Bible? Žid. 4, 12 a.
2. Jak je označena jinde? Žid. 5, 12; Řím. 1, 2.
3. Co praví Bůh, o Bibli? Přisl. 30, 5; Ž. 12, 7. Poz. 1.
4. V jaké době vznikla Bible? Poz. 2 .
5. Kolik ze Starého zákona jest zahrnuto v slovech Pána Ježíše o Pismech? Jan 5, 39. Poz. 3.
6. Kdy po prvé vyzval Bůh ku psaní? 2. Mojž. 17, 14.
7. Co jest dále praveno o psaní Mojžišově? 2. Mojž. 34, 27; 5. Mojž. 31, 9. 24. Poz. 4.
8. Kdo napsal prvních pět knih Bible? Poz. 5.
9. Od koho měl Mojžiš, obsah svých knih? 2. Mojž. 24, 4. Kdy mu dal Bůh naučení, která nalézáme v jeho knihách? 2. Mojž. 25, 40; Žid. 8, 5. Poz. 6.
10. Jak se máme chovati ke knize zákona neboli k pěti knihám Mojžišových? Joz. 1, 7. 8.
11. Kdo jsou uvedeni jako pisatele některých knih Nového zákona? Jan 21, 20. 24; Luk. 1, 1—4; 1. Kor. 1, 1. 2. Poz. 7.

P o z n á m k y.

1. „Každá kapitola a každý verš Bible jest Božím oznámením lidu.“ (E. G. W.)

2. Písma Starého zákona vznikla v době asi 1000 let. Mojžiš začal dílo a Malachiáš dokončil Starý zákon v r. 420 př. Kr. První kniha Nového zákona byla napsána asi v r. 56 po Kr., a poslední kniha asi v r. 97. „V prvních pětadvaceti stoletích dějin lidstva nebylo psaného zjevení. Ti, kdož byli poučeni od Boha, oznamovali své poznání jiným, a tak přecházelo s otce na syna a s pokolení na pokolení. Přípravy

k psanému slovu začaly v dobách Mojžíšových. Vnuknutá zjevení byla pak složena do vnuknutých knih. Ta práce trvala šestnáct století, od Mojžíše, který psal dějiny stvoření a zákon, až k Janovi, jenž napsal nejvznešenější pravdy evangelia.“ (Spor 5.)

3. 39 knih Starého zákona bylo již ve spisech Židů za dnů Ježíšových. Jozefus, vynikající dějepisec židovský, který žil za dnů apoštolů, napsal o Pismech židovských: „V minulých dobách se nikdo neodvážil, aby něco ubral nebo přidal anebo něco změnil.“

4. Mojžíš musí být prvním pisatelem, neboť z dřívějších dob nemáme zpráv o vnuknutých Pismech od Boha. Někteří učenci kdysi tvrdili, že Mojžíš nemohl být pisatelem oněch knih, jelikož prý písmo v tehdejších dnech nebylo známo; ale v nynějších museích jsou zlomky písma, které pocházejí z doby několik století před Mojžíšem, ba až z dob Abrahmových.

5. U Jana 5, 46 a ve Skt. 3, 22 jest přímo poukázáno na Mojžíše jako pisatele prorocství, které jest napsáno v 5. Mojž. 18, 15—18. U Marka 12, 26 poukazuje Ježíš na druhou knihu Mojžíšovu a k Řim. 9, 15 uvádí Pavel Mojžíše jako pisatele toho, co mu bylo praveno na hoře. (2. Mojž. 33, 19.) — Pět knih Mojžíšových jest základem, na němž stavěli pozdější pisatelé. Všichni proroci, malí i velcí, poukazují na knihy Mojžíšovy. Zkušenosti Izraele, zapsané v žalmě 78, 105 a 106, jsou opakováním toho, co jest napsáno v knihách Mojžíšových. Odkud by to byl David věděl, kdyby knihy Mojžíšovy psány byly později, jak někteří tvrdí, v dobách Ezdrášových? Klam kritiky jest vhodně ukázán následujícím: V 2. Král. 14, 6 jest praveno, že Amaziáš nezahubil syny vražedníků svého otce, protože „v knize zákona Mojžíšova“ bylo psáno, že synové nebudou trestáni za hříchy otců. (5. Mojž. 24, 16.) Kdyby pátá kniha Mojžíšova nebyla napsána za Joziáše, který žil téměř o 200 let později, jak by se byl Amaziáš nechal zdržeti tímto příkázáním?

6. Chceme-li vědět odkud dostal Mojžíš ony rady a poučení, je třeba všimnouti si, jak často jest psáno: „Řekl

Hospodin Mojžíšovi“ nebo podobná rčení, která nalézáme v jeho knihách. Mnohé kapitoly druhé, třetí a čtvrté knihy Mojžíšovy začínají těmito slovy a mnohé jimi končí. V knihách Mojžíšových jest asi 700 takovýchto potvrzení.

7. Knihy Nového zákona napsány jsou od apoštolů Ježíšových. Pavel napsal 14 knih Nového zákona, Jan pět, Petr dvě, Lukáš dvě, Matouš, Marek, Jakub a Juda po jedné. Dohromady 27 knih. Ačkoli nemáme původní spisy těchto mužů, víme, že Nový zákon byl již na počátku druhého století. Podle Eusebia, prvního otce církevního, pomáhal Jan sestavití Nový zákon.

Úkol 2. — 8. dubna. Z. s. 18. 40.

Bible vnuknuta od Boha.

Pamětný verš: 2. Tim. 3, 16. 17.

1. Od koho měli svá poselství pisatelé Starého zákona? 4. Mojž. 33, 2; Izai. 1, 2. Poz. 1.
2. Co jest v Novém zákoně praveno o vnuknutí Starého zákona? 2. Petr. 1, 19—21; Luk. 1, 70. Poz. 2.
3. Kolika spisům prorockým máme věřiti podle slov Ježíšových? Luk. 24, 25.
4. V čem záleží svědectví, že jest někdo prorokem? 1. Kor. 14, 37.
5. Co pravil Petr o spisech Pavlových? 2. Petr. 3, 2. 15. 16.
6. Z čeho vysvítá, že Jan měl spisy od Pána? Zjev. 22, 18. 19. Poz. 3.
7. Od koho měl Pavel evangelium, které kázal? Gal. 1, 11. 12.
8. Pokládal Izaiáš vysvobození Izraele za skutečnost nebo výmysl? Izai. 63, 11—13. Poz. 4.
9. Co soudil Petr a jeho spolupracovníci o žalmech? Skt. 1, 16. 20.
10. Jak Ježíš ocenil spisy Mojžíšovy? Jan 5, 46. 47.
11. Jak Malachiáš potvrzuje božský původ knih Mojžíšových? Mal. 4, 4.

12. Jak Bible dokazuje svůj božský původ? 2. Tim. 3, 16. 17. Poz. 5.
13. K jakému úsudku dospěl Pavel při studování Písem? Efez. 4, 5. 6; Řím. 11, 33. Poz. 6.

P o z n á m k y.

1. Více než tisíckrát uvádějí pisatelé prvních šestnácti knih Pána jako původce svých spisů. David pravil: „Duch Hospodinův mluvil skrze mne, a řeč jeho jazykem mým vynesena. Řekl mi Bůh Izraelský, mluvila skála Izraelská.“ 2. Sam. 23, 2. 3. Po smrti Mojžíše „mluvil Hospodin k Jozue“. Joz. 1, 1. Amos praví: „Slyšte slovo to, kteréž mluví Hospodin proti vám.“ (3, 1.) Proroci, jak již jméno jejich prozrazuje, mluví nadobyčejné věci a více než 1300 krát dosvědčují, že původcem jejich spisů jest Pán.

2. Vnuknutí nedovoluje člověku, aby mluvil, co by chtěl sám. To zakusil Balám při svém marném pokusu zlořečiti Izraeli, neboť pravil: „Zdaliž všelijak budu co moci mluvit? Slovo, kteréž vložil Bůh v ústa má, to mluvit budu.“ 4. Mojž. 22, 38. Pán pravil Ezechielovi: „Mluv slova má k nim.“ (2, 7.) „Kterýž řekl mi.“ (Verš 3.) To jest vnuknutí.

3. „Každá zásada ve slově Božím má své místo, každá skutečnost své stanovisko a celá stavba svědčí o svém Stvořiteli. Takovou stavbu nemohl vymyslet nikdo jiný, nežli ten Nekonečný.“ (E. G. W.)

4. Žádný národ nevymyslel si zprávu, že byl od jiného ztročen, ani nezapomněl na den svého vysvobození. Tak i v Izraeli zachovala se po staletí vzpomínka, že Bůh mocnou rukou vyvedl jejich otce z Egypta a provedl Rudým mořem. V celé Bibli nenajdeme, že zpráva o příbězích Izraele nebyla by pravdivá. Žalmista výslovně praví: „Vedl jsi jako stádo lid svůj skrze Mojžíše a Arona.“ (77, 21.) Jeremiáš věřil, že Mojžíš a Samuel opravdu žili. (Jer. 15, 1.) Daniel (9, 11. 13) poukazuje na Mojžíše jako na zákonodárce. Nic není jistějšího, nežli že pozdější pisatelé bibličtí přijali za pravdu to, co napsali jejich předchůdci a věřili, že je to původu božského.

5. Tím se Bible osvědčuje jako průvodcem víry a života všech lidí; proto můžeme předpokládati, že dostatečně pojednává o denních povinnostech života.

6. Jednota Písma dává znáti svůj božský původ. Je to 66 rozličných knih, psáno od 40 rozličných pisatelů, v třech rozdílných řečech, v době více než 2000 let. Tito pisatelé byli z rozličných zemí, časově i místem od sebe vzdáleni, takže se nemohli znáti. Obsah jejich spisů byl také rozličný: jeden psal dějiny, jiný proroctví, poučení; jeden psal prostou řeči, jiný veršem — a přece ze všeho vznikla jedna kniha. Bible jest divem nejenom jako celek, ale i všechna její znamení jsou předivná.

Úkol 3. — 15. dubna. Z. s. 18. 51.

Splněná proroctví dokazují božský původ Bible.

Pamětný verš: 2. Petr. 1, 19.

1. Jak měly modly dokázati, že jsou bohy? Izai. 41, 23 a.
2. Proč mohl Bůh učiniti jakovou výzvu? Izai. 46, 9. 10.
3. Co jest v Bibli často uvedeno jako důkaz božského vnuknutí? Mat. 1, 22; 2, 15. Poz. 1.
4. Co vyřkl Jozue nad Jerichem, když bylo dobyto od Izraelských? Joz. 6, 26. Jak se to splnilo? 1. Král. 16, 34. Poz. 2.
5. Za Jonáše bylo Ninive ušetřeno, protože činilo pokání. Jaký osud předpovídal prorok městu pro jeho nepravosti? Sof. 2, 13—15. Poz. 3.
6. Co pravil Pán o Týru, nejslavnějším městě Fenicie? Ezech. 26, 3—6. Poz. 4.
7. Kdo to měl částečně uskutečniti? V. 7—9. Poz. 5.
8. Jaký soud oznámil Pán Babylonu? Jer. 51, 49. 53. Poz. 6.
9. Jak se to splnilo? Jer. 51, 11; Izai. 45, 1—4. Poz. 7.
10. Jak byl Babylon konečně zničen? Izai. 13, 19—22. Poz. 8.

P o z n á m k y.

1. Vyplněné proroctví jest svědectvím století o živém Bohu. Splněním prorockého slova obrací se Bůh k lidem s výzvou, aby Jej uznali jako pravého Boha a Písmo svaté jako jeho slovo dané s nebe.

2. Jericho bylo nejenom největší pevností země, ale také střediskem všeho nízkého a spustlého náboženství kananejských. Proto musilo býti do základu zničeno. (5. Mojž. 7, 2.) „Jericho nemělo býti nikdy vystavěno jako pevnost; každého, kdo by se to odvážil, měl postihnouti soud.“ (E. G. W.) Pět století neodvážili se lidé zříditi opevnění města; ale za dnů modlářského krále Achaba Hiel Betelský stavěl zdi města. Slovo prorocké se splnilo; když začal stavěti, přišel o nejstaršího syna, a když dodělával, pozbyl nejmladšího syna svého.

3. Zkáza Ninive začala, až bylo město úplně pohřbeno v zemi. Nyní, téměř po 2500 letech zapomenutí, jest vykopáváno, aby svědčilo o neklamné moudrosti a pravdivosti Božího slova, které půl století předem vylíčiło jeho zánik.

4. Přes 3000 let byl Týrus kvetoucím městem a v době Šalomounově byl pokládán za div světa. Pro jeho pýchu a svedení Izraele k modlářství, usoudil Pán jeho zničení. Pánu se také nelíbilo, že se Týrus radoval z pádu Jerusalema a očekával z toho obchodní zisk. Joel, Amos, Izaiáš a Jeremiáš předpovídali zánik města Týru, a Izaiáš to předpověděl mnoho let před vpádem Nabuchodonozorovým. Týrus ponenáhlu upadal a byl znepokojován od mnohých národů. (Ezech. 26, 3.)

5. 13 let odolával Týrus Nabuchodonozorovi a jeho válečnickému umění. (Ezech. 29, 18.) Asi o sto let později odolávalo město mocně Alexandru Velikému. To jej tak popudilo, že se rozhodl, zmocniti města za všech okolností. Nechal stavěti 80 metrů široký přechod, aby spojil pevninu s ostrovním městem. K tomu použil trosky města zničeného na pevnině. Tak dobyl Alexandr města. Osm tisíc občanů

zahynulo a 30 tisíc jich bylo prodáno do otroctví. (Joel 3, 8.) Alexandr zanechal město napolo vypálené, zničené a téměř vyliďněné. Od té doby se město nezmohlo; dodnes jest v ssutinách.

6. Dějiny nám praví, že Cýrus, Xerxes, Alexander a jiní vítězové našli veliké bohatství. O pozdějším zničení od Římanů praví Gibbon: „Ačkoli z pokladů bylo již mnoho odneseno... zdá se, že zbylého bohatství bylo nad jejich očekávání a nasytilo jejich žádost.“

7. Asi za 175 let, kdy bylo toto proroctví dáno, stál Cýrus před branami Babylona. V noci vnikli řečištěm do města a dobyli jej.

8. 2500 let uplynulo od doby, kdy prorok předpověděl smutný osud Babylona, a jeho trosky dnes svědčí o neklamnosti slova Božího. Anglický badatel starých dějin Layard píše, s čím se tam setkal v r. 1845: „Na mnoha místech jsou hromady ssutin... Všude nacházíme zbytky skla, mramoru, nádob a popsaných destiček, zbytků starých obydlí, které zbraňují vzrůstu rostlinstva a činí tak místo pustinou.“ W. K. Ising praví o své návštěvě Babylona: „Když jsem jednoho dne seděl opodál zbytků původní věže babylonské a přemýšlel o dějinách Babylona, byl jsem pojednou vyrušen okolo plížícím se šakalem, a při tom jsem vzpomněl na slova prorocká „...litá zvěř tam odpočívati bude...““.

Úkol 4. — 22. dubna. Z. s. 19. 02.

Bible a vykopávky.

Pamětný verš: Dan. 12, 4.

1. Kde bydlil Abraham, když byl povolán? 1. Mojž. 11, 31. Poz. 1. *na do času jistého. Abraham byl povolán v Ur Kaldyjské a byl se do země Chanan, jaké*
2. Jakou zprávu máme v pozdější kapitole? 1. Mojž. 14, 1—3, 12—24. Poz. 2. *byť byl v zemi Chanan a byl mu přivolán Abraham od Melchisedechova krále.*
3. S jakým požadavkem přišli Izraelští než opustili Egypt? 2. Mojž. 12, 35. 36. Poz. 3.

4. Jak odporoval Jozue král Lachis? Joz. 10, 3—5. Poz. 4.
5. Kdo odporoval Izraelským při dobývání Kanánu? Joz. 10, 33. Poz. 5.
6. Kterou zemi zaslíbil Pán Izraeli? Joz. 1, 4. Poz. 6.
7. Který příběh uvádí Izaiáš, o němž učenci dlouho pochybovali? Izai. 20, 1. Poz. 7.
8. Proč bylo v Samaři tak smíšené obyvatelstvo? 2. Král. 17, 24. Poz. 8.
9. Jakou důvěru můžeme mít k Bohu a jeho slovu na základě těchto vyplněných proroctví? Ž. 33, 4.
10. Jakou jistotu můžeme mít o tom, co se ještě nesplnilo? Ab. 2, 3.
11. Co chceme zvláště očekávat v pevné víře? 2. Petr. 3, 12. 13.
12. Jak chceme pohlížeti na prodlévání příchodu Kristova? V. 9.

P o z n á m k y.

1. Dlouho se nevědělo, kde bylo Ur, město Abrahamovo; ale v r. 1853 odhalil jeden badatel v jižní Babylonii zbytky mohutné zdi. Na mnohých cihlách okolo ležících bylo psáno Ur. Až na jaře 1931 vybalili dělníci ve sklepě britského musea bedny s cihlami, jejichž nápisy vyprávěly o událostech Ur před 4000 léty. Byly tam školní pomůcky, obchodní počty, dopisy a mnoho jiného. V jedné školní místnosti, která po tisíciletí byla zasypána, bylo nalezeno asi 2000 popsaných tabulek hliněných, většinou školní pomůcky.

2. Dr. E. J. Banks z university v Chicagu, praví o této kapitole: „Ještě před několika léty byla to pro učence nevýznamná kapitola, zpráva o domnělých válkách mezi čtyřmi králi Mezopotamie a pěti králi údolí Jordánského — o válkách, které, jak praví kritika, byly vymyšleny, aby byla rozmnožena čest domnělé osoby Abrahamovy.“ Novější objevy potvrzují, že králové, kteří odvedli Lota a jeho rodinu, nebyli jenom vybájené postavy, nýbrž skuteční králové, kteří opravdu vedli války, takže zprávy biblické jsou skutečnými dějinami.

3. Všecko to bylo zjeveno Abrahamovi staletí předem. Když Pán mluvil o zajetí a útisku lidu, pravil: „Potom vyjdou s velikým zbožím.“ (1. Mojž. 15, 13. 14.) Mnozí egyptští měli bezpochyby s Hebrejskými soucit, když viděli, jak úředníci s nimi krutě zacházeli, neboť mezi služebníky faraonovými někteří se báli slova Hospodinova. (2. Mojž. 9, 20.) Rádi dávali Hebrejským dary, neboť se někteří domnívali, že tím budou uchráněni od dalšího utrpení. To všecko způsobil Pán, neboť pravil: „Dám milost lidu tomuto před očima Egyptských.“ (2. Mojž. 3, 21.)

4. Lachis a Gázer dlouho byla neznámá, neboť byla úplně zasypána. Je to skutečně osm měst, která byla po sobě zničena. Lachis je zvlášť zajímavé, neboť je to místo, odkud odešel Senacherib se svým vojskem, když Pán mnohé pohubil. (Izai. 37, 8. 33—36.) Při vykopávkách v Lachis nalezena byla v domě jednoho guvernéra hliněná tabulka, popsaná babylonským písmem klínovým. Byla to první tabulka toho druhu v Palestině nalezena.

5. V r. 1902 byly učiněny vykopávky na místě, kde bylo Gázer. Bylo vykopáno mnoho kamenů, které zobrazovaly modloslužbu Kananitských. Blízko těchto obětních kamenů a pod podlahou v zbytku chrámu nalezeno bylo mnoho kostí lidských, zvláště dětských. To svědčí, že obětování lidí modlám mělo svou důležitost. Proto proroci Izraelští přikazovali zničení modlářských míst a Pán to přikázal skrze Mojžíše. (5. Mojž. 12, 2.)

6. Jméno Hetejských jako národa vymizelo, ale z nápisů v chrámě v Karnaku v Egyptě víme, že Hetejští měli silně opevněná města a z velké části vládli v Malé Asii. Jejich hlavní město dobyl Sargon v r. 717 př. Kr. Tím byla jejich moc zlomena. Tak potvrzují vykopávky pravdivost Bible.

7. Protože je to jediné místo, kde je uvedeno jméno Sargonovo a nikde v literatuře je nenajdeme, tedy popírači Bible prohlašovali tuto zprávu prorokovu za nepravdivou. První důležitý nález učiněn byl v r. 1843, když byl vykopán

palác vládce Azotu, jímž byl Sargon II. král Asyrský, otec Senacheribův.

8. Salmanazar začal obléhati Samaří, ale jak Sargon II. tvrdí, dobyl města v prvním roce svého panování r. 722 př. Kr. Nápis na paláci Sargonově praví: „Já jsem oblehl Samaří a dobyl; odvedl jsem 27.800 obyvatel do zajetí. Ukořistil jsem 50 jejich vozů. Já jsem zase město vzdělal a osadil více obyvateli než jich bylo dříve, a ustanovil jsem nad nimi své úředníky. Obyvatelé země, které jsem dobyl, nechal jsem tam bydlet a bral jsem od nich tolik platů, jako od Asyrských.“ (Bible and the Spade, 128.)

Úkol 5. — 29. dubna. Z. s. 19. 13.

Bible a vykopávky (II.)

Pamětný verš: Job. 36, 5.

1. Jaký poměr byl kdysi mezi králem Moábským a Izraelským? 2. Král. 3, 4. 5. Poz. 1.
2. Co bylo předpověděno o Ninive? Jak bylo proroctví potvrzeno vykopávkami? Nah. 3, 7—10. Poz. 2.
3. Jaké poselství poslal Ezechiáš Senacheribovi? Co žádal Asyrský král od Ezechiáše? 2. Král. 18, 13. 14. Poz. 3.
4. Jak skončil Senacherib? Kdo byl jeho následovníkem? 2. Král. 19, 36. 37. Poz. 4.
5. Jaké jiné těžkosti měl Juda s Ásyrií? 2. Par. 33, 10—13. Poz. 5.
6. Jak odpověděl Bůh na modlářství Izraele? 1. Král. 14, 25. 26. Poz. 6.
7. Jak zní biblická zpráva o pádu Babylona za Balsazara? Jak je to potvrzeno vykopávkami? Dan. 5, 30. Poz. 7.
8. Jak je vykopávkami potvrzena zpráva v 2. Král. 15, 29. 30. Poz. 8.
9. Ukaž z dalšího, jak předivně shoduje se Bible s vykopávkami? 2. Král. 20, 20. Poz. 9.

10. K jakému poznání a vyznání chce nás přivést Pán těmito skutečnostmi? Ž. 64, 10.
11. Co to způsobí v dítkách Božích? V. 11.
12. Co řekneme na podkladě takových zkušeností? Ab. 3, 18. 19; Neh. 8, 10.

P o z n á m k y.

1. U jedné malé vesnice, asi den cesty vzdálené na východ od Rudého moře, byl v r. 1868 nalezen kámen, psaný vlastní rukou krále Mésy. Je to zpráva o utlačení Moábských skrze Amri, krále Izraelského a jeho syna, kterým nebyl nikdo jiný nežli Achab. Tento kámen jest nyní v museum v Paříži a jest velmi cenný, poněvadž jeho písmo jenom málo se liší od starého písma hebrejského. Byl psán v roce 850 př. Kr.

2. Nahum předpovídal zkázu Ninive a aby zdůraznil velikost navštívení, poukazoval na zničení „No“. Nad tento veršem si mnozí lámali hlavy, neboť v dějinách nebylo k nalezení města takového jména. Když ale při vykopávkách letního paláce u Ninive nalezeny byly zprávy Asurbanipala, posledního krále Asyrského, bylo známo, že No anebo No-Amon jest semitský název Théb, hlavního města Egypta. Ve zprávách Asurbanipalových jest psáno: „Po druhé obrátil jsem se do Egypta a Ethiopie. Urdamani slyšel, že se mé vojsko blíží, a když jsem překročil hranice Egypta, opustil Memfis a utekl do No (Théby), aby zachránil svůj život... Stihal jsem Urdamaniho a přišel jsem do Théb, jeho pevnosti. Když viděl mé mocné vojsko, utekl z Théb. Vzal jsem město a odnesl z něho bohatou kořist.“

Nahum oznamoval toto proroctví asi 2 léta po hrozném zpustošení No, kdy ještě bylo v dobré paměti; a ačkoli budoucí osud Ninive oznamoval více než půl století předem, bylo město zničeno r. 606 př. Kr.

3. V zprávě Senacheribově jest praveno, že žádal od Ezechiáše 800 hřiven stříbra, kdežto v Bibli jest praveno 300. Dříve nevěděli, jak by to mohlo býti, ale dnes víme, že 800 hřiven stříbra mělo v Judstvu cenu jenom 300.

4. Byla nalezena asyrská zpráva, kde jest praveno: „Dvacátého dne měsíce Tebet byl Senacherib, král asyrský, zavražděn od svého syna při vzpouře. Senacherib vládl v Asyrii 23 let. Vzpoura trvala v Asyrii od 20. dne měsíce Tebet do 2. dne měsíce Adar (prosinec až únor). 18. dne měsíce Sivan (květen) nastoupil jeho syn Asarhaddon.“ Senacherib zahynul v r. 681. 2600 let po smrti Senacheribově můžeme to čísti na hlíněné tabuli v britském museu.

5. V r. 648 nechal se Asarhaddonův syn Asurbanipal prohlásiti za krále v Babyloně, zajal Manasesa a vsadil do žaláře v Babyloně. Asarhaddon jest pokládán za největšího vládce syrského; vykopávkami v jeho paláci a shromážděním popsaných tabulek, které tvoří knihovnu, čítající sto tisíc svazků, stal se mužem, jež nejlépe známe. Asurbanipal zdá se, že jest „veliký a slavný Aspanar“ z Ezd. 4, 10.

6. Sesák, král egyptský, nechal se na zdi chrámového nádvoří v Karnaku znázorniti, jak zajaté Asyřany bije velikým kyjem. Na postranní tabuli jeho hrobu jsou jména 156 měst a krajin, která si podmanil v Izraeli a Judstvu.

7. Doba a vykopávky potvrzují biblické zprávy. V Ur Kaldejských nalezeny byly hlíněné válce s nápisy od Nabonida, v nichž se zmiňuje o svém synu Balsazarovi. V Babyloně byla vykopána tabulka, na niž je úřední zpráva Cýrova o vzetí Babylona. Tam jest praveno, že Nabonid z města utekl, ale byl zajat. Byla nalezena také zpráva Nabonidova o vzetí Babylona, která dokazuje, že on nebyl králem, který byl zabit té noci, když Cýrus dobyl města. Když Cýrus psal o vzetí města a zajetí Nabonida, dodal k tomu, že „jdné noci zabit byl král“. To musil býti Balsazar. Z této zprávy vysvítá, že Balsazar byl spoluvládcem a vládl s Nabonidem. Proto měl býti Daniel „třetím pánem“ v říši.

8. „Mezi nápisy, které Layard našel v paláci Tiglatiarsarově, jest jeden, který podává zprávu o vpádu do Palestiny. Není sice úplná, ale praví se v ní, že asyrský král vzal Galád, přivtělil ji k Asyrii a nechal spravovati od svých

úředníků, že Hanno, král Gázy, utekl do Egypta a zabrána byla Samaří. Tiglatfalasar potom pokračuje: „Všecky obyvatele i jejich zboží odvedl jsem do Asyrie. Krále jejich Pekacha zahubil jsem a ustanovil jsem jim za vládce Ozeáše. Dostal jsem deset hřiven zlata a tisíc hřiven stříbra.“ Zprávy asyrských králů doplňují a potvrzují dějinnou část Starého zákona.“ (The Bible and the Spade 123.)

9. R. 1880 koupal se v rybníku Siloe mladík, a na jednom kameni hráze rybníku zpozoroval nápis. Upozornil na to svého učitele. Učitel, Dr. Schick, zjistil ihned kámen a shledal v něm nejcennější nález, neboť jest na něm nejstarší písmo ryze hebrejské. Učenci se shodli, že je to původní kámen, který tam na památku svého díla nechal vsaditi Ezechiáš. Nechal vésti skalou vodovod 700 metrů dlouhý, který spojoval rybníky. Nápis na kameni praví, že z obou stran kopali dělníci do středu, a když byli od sebe vzdáleni asi metr, mohli se spolu již baviti.

Úkol 6. — 6. května. Z. s. 19. 24.

Petr a Písmo svaté.

Pamětný verš: 1, Petr. 1, 15. 16.

1. Jak smýšlel Petr o prorockém slově Starého zákona?
2. Petr. 1, 21.
2. Čím odůvodňoval víru v Ježiše? Skt. 10, 43.
3. Na které verše Písma poukazoval Petr, když mluvil o Jidášovi? Skt. 1, 15—17; Ž. 41, 10.
4. Které verše uváděl, když navrhoval, aby místo Jidáše zvolen byl jiný? Skt. 1, 20—26.
5. Jak vyvracel Petr obvinění učedníků o letnicích? Skt. 2, 14—18; Joel 2, 28.
6. Na které místo poukazoval, aby dosvědčil, že Ježiš sedí na pravici Boží? Skt. 2, 33. 34; Ž. 110, 1.
7. Co pravil o Ježiši? Jak přišel na myšlenku, srovnati Jej s kamenem? Skt. 4, 8—11; Ž. 118, 22.

8. Odkud věděl Petr, že Pán je nestranný? 1. Petr. 1, 17; Job. 34, 18. 19.
9. S kterým učením Starého zákona shoduje se Petr, když mluví o Beránku nepoškořném? 1. Petr. 1, 19; 2. Mojž. 12, 5. Poz. 1.
10. Které místo Písma uváděl Petr, když mluvil o lidské pomijitelnosti a věčném slově Božím? 1. Petr. 1, 24. 25; Izai. 40, 6—8.
11. Které rčení z Izai. 53 uvádí? 1. Petr. 2, 22—25.
12. Jak prakticky použil jednoho naučení? 1. Petr. 3, 10—12; Ž. 34, 13—17. Poz. 2.
13. Z čeho vysvitá, že knihy Mojžišovy pokládal za dané od Boha? 1. Petr. 3, 20.
14. Který výrok sloužil mu za základ k napomenutí v lásce? 1. Petr. 4, 8; Přís. 10, 12. Poz. 3.
15. Odkud věděl o potrestání padlých andělů? 2. Petr. 2, 4; Ezech. 28, 12—16.
16. Na čem zakládal své očekávání nového nebe a země? 2. Petr. 3, 13; Izai. 65, 17.

P o z n á m k y.

1. „Bůh výslovně přikázal, že každá oběť, přinášena k službě do svatyně, má býti bez poškvrny. Kněží musili prohlížeti všechna zvířata, která byla přinášena jako oběť, a vrátiti každé, na kterém našli nějakou vadu. Jenom oběť bez poškvrny mohla býti znázorněním dokonalé čistoty Toho, který sám měl se vydati jako „Beránek nevinný a nepoškořný“. (Patr. a pror. 351.)

2. „Pravé náboženství přivádí člověka ve shodu s přírodními, mravními a duchovními zákony Božími. Ono učí ovládnutí sebe, klidné mysli a střídmosti. Náboženství zušlechťuje myšlenky, zjemňuje cit a posvěcuje úsudek. Víra v lásku Boží a vše ovládající předzvědění ulehčuje břímě starostí a utrpení. Naplňuje srdce radostí a pokojem... Počiná-li si člověk proti vůli Boží, způsobuje sám sobě největší bezpráví a škody.“ (Patr. a pror. 608.)

3. „Prostředky lásky mají předivnou moc, neboť jsou od Boha. Odpověď tichá, která zkcrouje hněv, láska, která jest trpělivá a dobrotivá a přikrývá množství hříchů — jakou spasitelnou mocí byl by obdařen náš život, kdybychom toto naučení přijali.“ (E. G. W.)

Úkol 7. — 13. května. Z. s. 19. 34.

Jakub a Písmo svaté.

Pamětný verš: Jakub 1, 21.

1. Nač opírá Jakub své ujištění pomoci Boží? Jak. 1, 5; Přis. 2, 3—7. Poz. 1.
2. Která místa Písma použil jako základ svého napomenutí bohatým? Jak. 1, 9—11; Izai. 40, 6. 7; Ž. 103, 15. Poz. 2.
3. S kým se shoduje ve svém svědectví o Bohu? Jak. 1, 17 b; 4. Mojž. 23, 19. Poz. 3.
4. Kde máme hledati zdroj Jakobova naučení o hněvě? Jak. 1, 19. 20; Kaz. 7, 9.
5. Jak soudí apoštol o tom, kdo v uzdu nepojímá jazyka? Či naučení přijal? Ž. 39, 2. Poz. 4.
6. Na které přikázání Starého zákona poukazuje? Jak. 2, 8; 3. Mojž. 19, 18. Poz. 5.
7. Na koho poukazuje Jakub, aby dosvědčil, že víra bez skutků jest mrtvá? Jak. 2, 20—22. 24. Poz. 6.
8. Který verš měl na mysli, když nazval Abrahama přítelem Božím? V. 23. Izai. 41, 8. Poz. 7.
9. V čem viděl Jakub příčinu nevyslyšení modliteb? Nač opíral své tvrzení? Jak. 4, 1—3; Ž. 66, 18.
10. Který verš měl na zřeteli, když ukazoval, jak se Pán chová k pyšným o pokorným? Jak. 4, 6; Ž. 138, 6. Poz. 8.
11. Které místo bylo mu podkladem jiného naučení? Jak. 4, 13—15; Přis. 27, 1.
12. Který verš měl asi na mysli, když napomínal boháče? Jak. 5, 1—4; 3. Mojž. 19, 13.

13. Kterého muže uvádí za vzor trpělivosti v utrpení? Jak. 5, 10. 11. *... a jeho trpělivost*
14. Čí případ uvádí ku povzbuzení nemocných, aby u víře prosili za uzdravení? Jak. 5, 13—18. Poz. 9.

P o z n á m k y.

1. „Bůh nám neposílá pomoc pro zítřejší den. On nedává svým dítkám najednou všechna naučení pro život, neboť tím by byli uvedeni ve zmatek. On jim oznámí jenom tolik, co mohou přijmouti a uskutečniti. Udělená jim síla a moudrost jsou pro přítomné potřeby. Jestliže pak komu z vás nedostává se moudrosti — pro dnešek — žádejž ji od Boha... a bude mu dána.“ (Des. of Ages 313.)

2. Není to nic divného, že apoštol poukazuje bohatým na bezmocnost člověka odloučeného od Boha; neboť u Izai. 40 jest osm vhodných obrazů této skutečnosti, když je člověk srovnán s travou, polním kvítím, kapkou vody, práškem na vážkách, nejmenší věcí, jest jako nic a marnost a jako kobylka. Když ale mluví o člověku, který snáší pokušení, ukazuje obraz plný naděje: Člověk má věčně žíti.

3. „Zatím co jsou rozličné stupně rozvoje a rozličná zjevení moci Boží, aby bylo poslouženo lidem v různých dobách, jest jeho dílo ve všech dobách stejné. Učitel tentýž; Boží povaha a úmysl jsou tytéž. U něho není proměnění ani stínu změny.“ (Erziel. 50.)

4. „Mnozí budou v této důležité věci vážení a nalezení lehcí. Kde jsou křesťané, kteří žijí podle této zásady? Kdo se chce proti utrhačům postavit na stranu Boží? Kdo se chce líbiti Bohu, tím že bude ostříhati jazyk svůj a dveří rtů svých? Nemluv o nikom zle. Nepřijímej pomluv o nikom. Nebude-li posluchačů, budou také umlčení zle mluvící. Neposlouchej pomluvače, byť byl způsob jeho řeči něžnější a krásnější. Může to činiti velice důvěrně a přece čini skryté narážky a zraní.“ (Test. II, 54.)

5. „Zákon lásky žádá, aby tělo, duše i duch oddány byly službě Bohu a našim bližním. A zatím, co tato služba činí nás

požehnáním pro jiné, přináší největší požehnání nám samým.“ (Erzieh. 14.)

6. „Svědectví slova Božeho jest proti zamotanému učení o víře bez skutků. Činiti si nárok na dosažení přízně Boží bez splnění podmínek, za jakých jest milosrdenství dáno, není vírou, nýbrž smělostí; neboť pravá víra má svůj základ v zaslíbeních a ustanoveních Písma svatého. Nikdo se neoklamávej vírou, že dosáhne svátosti, bude-li vědomě přestupovati některé přikázání Boží. Vědomé hřešení umlčuje usvědčující hlas ducha a odlučuje od Boha.“ E. G. W.

7. „Abraham nečinil nic ze sobeckého úmyslu zraditi pravdu. Plnil zákon a počínal si vždy spravedlivě. Nebál se jenom sám Boha, ale vštěpoval náboženství i ve své rodině. V spravedlnosti vyučoval svou rodinu. Zákon Boží byl směrnicí jeho domova.“ (Patr. a pror. 133.)

8. „Tiší a pokorní jsou Bohu příjemní. Svět jimi může pohrdati, ale u Pána jsou velice váženi. Do království nebeského nevejdou jenom moudří, velicí a přednější, ani pilní dělníci, — ne, spíše tam vejdou duchem chudí, kteří touží po Kristu, prostí srdcem, jejichž největším přáním jest plnití vůli Boží.“ (Des. of Ages 301. 302.)

9. „Takové víry je zapotřebí také nyní — víry, která se chápe zaslíbení slova Božeho a neustává, dokud nebesa nevyšlyší. Taková víra nás úzce spojuje s nebesy a dává nám síly, abychom mohli odporovati mocem temnosti.“ (Prop. & Kings 157.)

Úkol 8. — 20. května. Z. s. 19. 44.

Pavel a Písmo svaté.

Pamětný verš: Žid. 4, 12.

- ai do rozdelení i duše i ducha i křivě*
1. S čím jest evangelium spojeno? Řím. 1, 1. 2. *Evangelium Pavla*
 2. Jaká zásada zjevena jest v evangelium? Kde to Pavel již našel? Řím. 1, 17; Abak. 2, 4. *jaká zásada je v evangeliu, tak*
 3. Na které místo Písma poukazuje apoštol, když vyličuje

hříšnou povahu člověkovu? Řim. 3, 10—12; Ž. 14, 1—3.

Poz. 1. *hříšníci se odvolávají, naproti tomu někteří mají mínění, že všichni lidé si činí dobrá, mají avšak jednoho...*

4. Z čí zkušenosti ukazuje Pavel, jaký význam má víra v Ježíše? Řim. 4, 3—5. *učinil, jak Abraham Bohu a posvětil se spravedlností. Tomu kdo má víru, přičítá...*

5. Který žal m uvádí, v němž je vyjádřena tatáž pravda? Řim. 4, 7, 8; Ž. 32, 1, 2. *Blahoslavený člověk, jenž se odpočívá v naději...*

6. Jakou další zkušenost Abrahamovu uvádí apoštol, proč mu Pán připočetl spravedlnost? Řim. 4, 18—22. *uvedl, že...*

7. Jak dosvědčil Pavel, že věří v pád Adamův? Řim. 5, 12—14. Poz. 2. *...že...*

8. Kterého místa používá, aby ukázal, kdo jest pravým síměm Abrahamovým? Řim. 9, 6—9; 1. Mojž. 21, 12. Poz. 3. *...že...*

9. Kterým veršem chce Pavel dokázat, že také pohané náležejí k vykoupeným? Řim. 9, 24—26; Oz. 2, 23. Poz. 4. *...že...*

10. Odkud vzal Pavel povzbuzení pro služebníky evangelia? Řim. 10, 15; Izai. 52, 7. *...že...*

11. Z Řim. 15, 9—12 uveď čtvero poukázání na Písma Starého zákona!

12. Jak poukazuje Pavel na první zaslíbení? Řim. 16, 20; 1. Mojž. 3, 15. Poz. 5. *...že...*

13. Který verš uváděl, mluvě o milosti Boží? 2. Kor. 6, 2; Izai. 49, 8. *...že...*

14. Jakými slovy Starého zákona napomíná k odevzdání se? Žid. 3, 7—12; Ž. 95, 7—11. *...že...*

15. Jaké dějiny jsou uvedeny k Žid. 11 na důkaz, že víra jest libá Bohu? *...že...*

16. Jak jest poukázáno na vydání zákona? Žid. 12, 18—21. *...že...*

17. Jak zdůrazňuje Pavel spolehlivost Starého zákona? 2. Tim. 3, 15. Poz. 6. *...že...*

P o z n á m k y.

1. V třetí kapitole Římanům uvádí Pavel nejméně devět zmínek a jiné knihy Starého zákona.

2. Pavel poukazoval několikrát na hříchy Adamův a dává jaké vysvětlení 1. Mojž. 3. Jak je to bláhové, když někdo přijímá jenom Nový zákon a Starý zákon zavrhuje.

3. „V semeni tvém požehnání budou všichni národové.“ Toto zaslíbení poukazuje na Krista. Tak tomu rozuměl také Abraham a odpuštění svých hříchů očekával skrze Krista.“ (Patr. a pror. 370.)

4. Staletí před narozením Kristovým psal Ozeáš o shromáždění pohanů, ale toto proroctví nebylo dobře pochopeno. Také Spasitel podobenstvím o vinici pravil Židům, že od nich odjato bude království Boží a dáno lidu, který přináší ovoce. V listě ke Gal. 3, 29 jasně apoštol praví: „Jste-li Kristovi, símě Abrahamovo jste a podle zaslíbení dědicové“.

5. „První zpráva o vykoupení byla dána lidem v zahradě rozsudkem nad hadem... Tento rozsudek byl pro naše první rodiče zaslíbením. Zatím co oznamoval boj mezi lidstvem a satanem, oznamoval, že moc velikého nepřítele bude na konec zlomena.“ (Patr. 56.)

6. K jakému lepšímu účelu mohlo Písmo svaté sloužiti? Zajisté, což napsáno jest, k našemu naučení psáno jest! Každého slova měli bychom si vážit, neboť co vnitřek pevnosti jest pro vnější opevnění, to jest vnuknuté slovo Boží křesťanské víře — vnitřním hradem. Vydati vnitřní pevnost znamená zkázu celé pevnosti.

Úkol 9. — 27. května. Z. s. 19. 53.

Ježíš Kristus a Písmo svaté.

at first of all we must know who we are
Pamětný verš: Jan 12, 50a.

1. Co přináší Písmo tomu, kdo je s opravdovosti čte? Mat. 22, 29. Poz. 1. *odpověď: Ježíš řekl jim: písem své máte. Boží*
2. Koho Spasitel blahoslaví? Luk. 11, 28.
3. Které verše Spasitel zjevně uváděl, když poukazoval na dvě největší přikázání? Mat. 22, 37—39; 5. Mojž. 6, 5; 3. Mojž. 19, 18. *První: Býti milosrdným a milovat svého bližního jako sebe. Druhá: Býti milosrdným a milovat Boha svého jako sebe.*
4. Které verše uvedl Spasitel pokušiteli na poušti? Mat. 4, 1—11; 5. Mojž. 8, 3; 6, 13—16. Poz. 2. *První: Býti milosrdným a milovat svého bližního jako sebe. Druhá: Býti milosrdným a milovat Boha svého jako sebe.*
5. Které verše měl Spasitel na mysli, když dal naučení u Mat. 18, 15. 16? 5. Mojž. 19, 15.

6. Na který verš poukazoval Spasitel při vyčištění chrámu? Mat. 21, 12, 13; Izai. 56, 7; Jer. 7, 11.
7. Jak použil jiné místo Pisma? Jan 6, 45; Izai. 54, 13. Poz. 3.
8. Čím odůvodňoval Spasitel svou mluvu v podobenstvích? Mat. 13, 10—16; Izai. 6, 9, 10.
9. Který verš uváděl Spasitel při vysvětlování podobenství o vinaři? Mar. 12, 10, 11; Ž. 118, 22, 23.
10. Který verš byl základem jeho naučení o odplatě? Mat. 16, 27; Jer. 32, 19. Poz. 4.
11. Jak použil Spasitel verše Ž. 82, 6, když byl neprávem obviněn z rouhání se Bohu? Jan 10, 34—36. Poz. 5.
12. Které proroctví měl Pán na mysli, když mluvil o úzkosti bezbožných v poslední době? Luk. 23, 30; Oz. 10, 8.
13. Který verš zmocnil Pána k výroku, že jména sedmdesátí napsána jsou v nebesích? Luk. 10, 20; Dan. 12, 1; Mal. 3, 16. Poz. 6.
14. Na který výrok Pán myslil, když mluvil o chudých? Mat. 26, 11; 5. Mojž. 15, 11.
15. Jaké naučení měl Pán na mysli, když káral ty, kteří usilovali o přední místa? Luk. 14, 8—10; Přis. 25, 6, 7.
16. Jak vyjádřil Spasitel svou víru v potopu? Luk. 17, 26, 27, 32. Poz. 7.

P o z n á m k y.

1. Spasitel praví, že badáním v slově Božím bude nejenom rozmnoženo poznání, ale dostane se také obnovující moci Boží.

2. Již od mladosti bylo zvykem Spasitelovým odpovéděti na otázky slovy „psáno jest“. Podobně i my, jsme-li v pokušení, nemáme hleděti na okolnosti nebo na své slabosti, nýbrž na moc slova Božího. Jeho moc přechází na nás. Žalmista praví: „V srdci mém skládám řeč tvou, abych nehlřešil proti tobě.“

3. Toto místo (Iz. 54, 13) použili Židé na sebe. Chlubili se, že Bůh jest jejich učitelem. Spasitel jim však ukázal, že se

domnívají příliš mnoho, když pravil: „Kdož slyšel od Otce a naučil se, jde ke mně.“

4. „Činnost každého člověka bude přehlídnuta od Boha a jest zaznamenána jako věrnost nebo nevěrnost. Proti každému jménu je v knihách nebeských zapsáno s velikou přesností každé nesprávné slovo, každý sobecký čin, každá nesplněná povinnost, i každý tajný lžíč s každou umělou přetvářkou. Zanedbané nebeské výstrahy a napomenutí, promarněné chvíle, nevyužitě příležitosti, vliv k dobrému nebo k zlému se svými dalekosáhlými následky, — vše jest zapsáno zaznamenávajícím andělem.“ (Spor 287.)

5. Pán Ježíš často praví svým posluchačům: „Zdaliž není psáno?“ „Což jste nečtli v písmích?“ a podobně.

6. „Knihy nebeské, v nichž jsou zapsána jména a skutky lidí, budou rozhodovati na soudu... V knize života jsou zapsána jména všech, kteří kdy vstoupili do služby Boží.“
E. G. W.

7. Žádný z poukazů na starozákonní příběh neobsahuje ani to nejmenší, co by svědčilo o tom, že by zprávy ty nebyly hodnověrné. Jest pozoruhodné, že Kristus často používal příběhů, o kterých jest nyní mnoho pochybováno a jsou popírány, jako na příklad potopa, žena Lotova a Jonáš. Na protestanských kazatelárnách jsou mužové, kteří mnohé osoby starozákonní pokládají za vymyšlené. „Ačkoli mají Bibli a vyznávají, že mají úctu k jejímu učení, ničí mnozí z nynějších vůdců náboženských víru v slovo Boží. Místo slova Božího chtějí všude uplatnití své názory. V jejich rukou pozbývá slovo Boží své obnovující moci. Proto se nevěra rozmáhá a nepravost dozrává.“ (Des. of Ages 258.)

Úkol 10. — 3. června. Z. s. 20. 00.

Pán Ježíš a Písmo svaté. II.

Pamětný verš: Luk. 24, 27.

1. Co činil Pán Ježíš, když se přidružil k učedníkům, jdoucím do Emmauz? Luk. 24, 27. Poz. 1.

2. Co pravil Filip o Ježíši? Co odpověděl Natanael? Které proroctví měl na mysli? Jan 1, 46—50. Zach. 9, 9. *Pleraj de. St. Mat. 2*
3. Kdo nejdříve prorokoval o Kristu? Skt. 7, 37. Poz. 2.
4. Kde nalézáme první zaslíbení o Spasiteli? 1. Mojž. 3, 15.
5. Kdo předpověděl dobu narození Spasitele? Gal. 4, 4. 5; Dan. 9, 25. Poz. 3.
6. Na jaké předivné narození Spasitele poukazuje evangelista? Mat. 1, 23; Izai. 7, 14.
7. Kdo oznámil místo narození Spasitele 700 let předem? Mat. 2, 4—6; Mich. 5, 2. Poz. 4.
8. Kdo předpověděl, že bohatí Mu přinesou dary? Ž. 72, 10.
9. Kdo předpověděl vraždění dítek a útěk do Egypta? Jer. 31, 15; Oz. 11, 1; Mat. 2, 15.
10. Kdo předpověděl, že narozené dítě bude Bohem? Mat. 1, 23; Izai. 9, 6. 7. Poz. 5.
11. Které proroctví splněno bylo v Janu Křtiteli? Mat. 11, 9—11; Mal. 3, 1.
12. Jak vylíčil prorok dílo Mesiáše? Izai. 61, 1—3. Jak se to splnilo? Mat. 11, 2—5.
13. Které písmo naplnil Kristus uzdravováním? Mat. 8, 16. 17; Iz. 53, 4. Poz. 6.
14. Které místo použil Kristus na sebe, když mluvil o nenávisti Židů? Jan 15, 25; Ž. 35, 19; 69, 5.
15. Kde bylo předpověděno o způsobu práce, kterou Kristus konal? Izai. 42, 2—4; Oz. 6, 3; Mat. 12, 16—19. Poz. 7.
16. Které místo vyplnil Spasitel vítězným vjezdem do Jerusalema? Zach. 9, 9. Mat. 21, 5. *St. Mat. 21, 5. 7.*

P o z n á m k y.

1. „Ježíš chtěl, aby pravda v jejich srdcích byla pevně zakořeněna, nejenom že byli podporováni jeho osobním svědectvím, nýbrž také pro neklanný důkaz, který byl v obrazech zákona obřadného, jakož i v proroctvích Starého zákona. Pro následovníky Kristovy bylo třeba, aby měli rozumnou víru, nejenom pro ně samé, nýbrž aby známost Kristovu zvěstovati mohli světu. K tomu především poukazoval svým učedníkům na Mojžiše a proroky. Tak svědčil zmrtvých

vstalý Spasitel o ceně a důležitosti Pisem Starého zákona.“
E. G. W.

2. Když byl Mojžiš téměř na sklonku svého díla životního, prorokoval o budoucím Mesiáši a ujistil Izraele, že mu to sám Bůh zjevil na Orébě. (5. Mojž. 18, 15.) Pozorujte, co jest praveno o ženě Samaritánce, s kterou Spasitel mluvil u studnice Jákobovy: „Ona čtla starozákonní proroctví: Proroka vzbudí vám Bůh váš z bratří vašich, jako mne; toho poslouchati budete. — Ráda by byla rozuměla tomuto, proroctví, a v její mysli začalo se jasnit. V jejím srdci začala prýštití voda živá, duchovní život, který Kristus udílí každé duši žíznící. Duch Boží v ní působil.“ (Des. of Ages 190.)

3. „Proroctví Danielovo označovalo dobu příchodu jeho (Vykupitele), ale ne všichni tomu správně rozuměli. Staletí plynula a hlas proroků utíchal. Ruka utiskovatele těžce spočinula na Izraeli, a mnozí byli nakloněni zvolati: „Protože to tak dlouho trvá, proroctví se nesplní.“ Ale jako hvězdy v nekonečném prostoru jdou svou vyměřenou drahou, tak Boží úmysl nezná překážek. Temnotou a kouřící pecí zjevil Bůh Abrahamovi zajetí Izraele v Egyptě a prohlásil, že tam budou 40 let. A potom, pravil, vyjdou s velikým zbožím. Proti tomuto slovu marně bojovala říše Faraonova celou silou. Podle zaslíbení Božího vyšla všechna vojska Hospodinova ze země Egyptské. Právě tak byla v nebesích pevně stanovena hodina příchodu Kristova. Když světový orloj ukazoval tuto hodinu, narodil se Ježíš v Betlemě.“ (Des. of Ages. 31. 32.)

4. V Matoušově evangelium jest uvedeno nejméně 65 míst ze Starého zákona.

5. Apoštol Pavel pravil o Ježíši: „V něm přebývá všechna plnost Božství tělesně“; a Kristus pravil Židům: „Amen, amen pravím vám: Dříve než Abraham, byl jsem já“. Jan pravil, že to slovo byl Bůh a slovo to tělo učiněno jest a přebývalo mezi námi. Božství Kristovo proniká Bibli, jako sůl moře.

Věren svému jménu, ujistil nás Ježíš při svém nanebevstoupení: „Aj, já s vámi jsem po všechny dny“ — Imanuel,

Bůh s námi. Ježíš Kristus jest v Bibli označen nejméně 130 jmény, z nichž 40 jest v Starém zákoně.

6. Aby nám ukázal, že naše nemoci a bolesti vzal na sebe, vztáhl Ježíš svou ruku a dotkl se malomocného, hříšníka, vyvrženého, který několik let nepocítil soucitného dotknutí. Slovo Pána Ježíše způsobilo uzdravení; ale dotknutím malomocný poznal, že to byla moc Boží lásky a milosti.

7. „Slunce spravedlnosti nezářilo na svět plnou slávou, aby svým jasem neoslepilo mysl. O Kristu jest psáno: ‚Vzejde nám jako jitřní záře‘. Tiše a klidně vzbíhá denní světlo na obzoru, zahání stíny temnoty a probouzí vše k životu novému. Tak vzešlo také slunce spravedlnosti se zdravím na paprscích jeho.“ (Des. of Ages. 261.)

Úkol 11. — 10. června. Z. s. 20. 06. ;

Pán Ježíš a Písmo svaté. III.

Pamětný verš: Žalm 40, 8. 9.

1. Co bylo o Spasiteli napsáno ve Starém zákoně? 1. Kor. 15, 3. 4.
2. Jakou smrtí měl zemřít Kristus podle proroctví? Zach. 12, 10; Jan 12, 31—33. Poz. 1.
3. Jak předpověděl Kristus, co se s Ním stane v Jerusalemě? Kdo o tom psal? Luk. 18, 31—33.
4. Která proroctví zvláště pojednávají o jeho utrpení? Iz. 53; Ž. 22.
5. Na které proroctví poukazyval Ježíš učedníkům, když byl zrazen? Mat. 26, 31; Zach. 13, 7. Poz. 2. A.
6. V čem mělo záležeti největší utrpení Spasitelovo? Ž. 69, 21.
7. Jak s Ním mělo býti zacházeno? Mich. 5, 1.
8. Zač měl býti Kristus zrazen? Zach. 11, 12.
9. Jak bylo předpověděno jeho pohanění a posmívání se Mu? Mat. 27, 39. 40; Ž. 22, 7—9. Poz. 3.
10. Kdo předpověděl, že se Kristus dobrovolně vydá svým protivníkům? Izal. 50, 6. Poz. 4.

11. Co očekával Ježíš, když pravil, že žizní? Jan 19, 28. 29; Ž. 69, 22.
12. Kterých slov použil Spasitel, aby osvědčil plnou důvěru v Otce? Luk. 23, 46; Ž. 31, 6.
13. Jak předpověděl Spasitel své vítězství nad smrtí a hrobem? Mat. 20, 18. 19. Poz. 5.
14. Které místo dávalo mu jistotu vzkříšení? Ž. 16, 8—10. Poz. 6.
15. Která Pisma se při Ježíši naplnila? Jan 19, 36; Ž. 34, 21; 4. Mojž. 9, 12.
16. Které proroctví uvedl Jan, když se žoldnéři rozdělili o Spasitelův oděv? Jan 19, 23. 24; Ž. 22, 19. Poz. 7.
17. Jaký význam má Ježíšovo nanebevstoupení? Jan 6, 62; Efez. 4, 8; Ž. 68, 19.

P o z n á m k y.

1. Ježíš mluvil ještě několikrát o svém ukřižování. Na své poslední cestě do Jerusalema „výslovně oznamoval svůj příchod, jako to nikdy před tím nečinil. Vkročil do posledního úseku své pouti a pozornost lidu musila na to býti obrácena. „Jako Mojžíš povýšil hada na poušti, tak musí býti povýšen Syn člověka“. Jako zraky všeho Izraele byly obráceny na povýšeného hada, obraz jejich uzdravení, tak musí býti zraky všech obráceny na Krista, jako oběť, která byla přinesena k zachránění ztraceného světa.“ (Des. of Ages 485.)

2. Když Ježíš Petrovi přikázal, aby svůj meč schoval do pošvy, neuváděl jako důvod k tomu jenom proroctví Zachariášovo, nýbrž také 1. Mojž. 9, 6; a když udivené učedníky ujišťoval, že kdyby chtěl, poslal by Otec k jeho vysvobození více než dvanáct houfů andělů, měl zajisté na mysli zkušenost E l i z e o v u. (2. Král. 6, 17.) Potom k tomu dodal: „Jak by se naplnila Pisma? Musí tak býti.“ V Ježíši vyplňovala se Pisma a svému okolí na to často poukazoval. Slovem i příkladem zastával se pravdy Pisma. Pro ni žil, ji zastával a na její obhajobu umřel.

3. Ti, kteří posměšně pravili: „Doufal v Boha, ať ho vysvobodí, jestliže se mu v něm zalíbilo; nebo pravil: Syn

Boží jsem“, netušili, že jejich svědectví zaznívatí bude staletími. Ačkoliv to bylo mluveno posměšně, měla tato slova lidí k tomu, aby hledali v písmích, jako nikdy dříve.“ (Des. of Ag. 749.)

4. „Láska k lžišníkům pudila Ježíše, aby zaplatil výkupné. „Když viděl, že není muže, užasl se, že není prostředníka“. Nikdo jiný nemohl lidstvo vysvoboditi z moci nepřítelů. Proto vysvobození jemu způsobilo rámež jeho, a spravedlnost sama jej zpodepřela.“ E. G. W.

5. „Dříve nežli se stal člověkem, viděl před sebou celou cestu, kterou musil jíti, aby zachránil ztracené. Všecko hoře, které ranilo jeho srdce, všecko pohanění a zneuctění, které měl snášeti, bylo před jeho zraky dříve než odložil svou korunu, královské roucho a opustil trůn, aby své božství oděl člověčenstvím. Před jeho zraky byla cesta od jeslí až na Golgotu. Znal úzkosti, které na něho čekali. Všecko to věděl a přece pravil: Aj, jduť, v knihách psáno jest o mně. Abych činil tvou vůli, líbost mám; nebo zákon tvůj jest v srdci mém.“ (Des. of Ages 410.)

6. „Právě snahy, zabrániti vzkříšení Kristovu, jsou nepřesvědčivějšími důkazy. Čím větší počet žoldnérů postavených kolem hrobu, tím větší důkaz, že vstal z mrtvých. Staletí před smrtí Kristovou prohlásil Duch svatý skrze žalmistu: „Proč se bouří národové a lidé daremné věci přemýšlují? Sestupují se králové zemští, a knížata se spolu radí proti Hospodinu a proti pomazanému jeho... Ale ten, jenž přebývá v nebesích, směje se, Pán posmívá se jim.“ Římská stráž neměla moci zadržeti Pána života v hrobě. Hodina jeho vysvobození přišla.“ (Des. of Ag. 778.)

7. „Proroctví o jeho roucho bylo splněno bez dotazování se přátel nebo nepřátel ukřižovaného. Jeho oděv byl dán žoldnérům, kteří jej ukřižovali. Kristus slyšel spor mužů, když se dělili o roucho. Poněvadž sukně byla z jednoho kusu, nesešivaná, pravili: Netrhnejme ji, ale losujme, či má býti.“ (Des. of Ag. 746.)

Žalmy a Nový zákon.

Pamětný verš: Žalm 119, 89.

1. Na kolik částí byly původně rozděleny knihy Starého zákona? Luk. 24, 44. Poz. 1.
2. Jak byly rozděleny žalmy? Poz. 2.
3. Kdo napsal žalmy? Mar. 12, 35—37. Poz. 3.
4. K čemu byly napsány žalmy? 1. Par. 16, 7—10. Poz. 4.
5. Koho pokládal Pavel za pisatele žalmu 16? Skt. 13, 35—37. Poz. 5.
6. S čím souhlasil Petr? Skt. 2, 25—32.
7. V kterém žalmě je proroctví o Jidáši? Ž. 109. Poz. 6.
8. Který žalm uvádí Pavel na důkaz neměnitelnosti Páně? Žid. 1, 10—12; Ž. 102, 26—28. Poz. 7.
9. Kde je předpověděno pronásledování svatých? Ž. 44, 23. Poz. 8.
10. Jak víme, že tento výklad je správný? Co k tomu připojil Pavel? Řím. 8, 36—39.
11. Který žalm uvedl Pavel, když mluvil o zaslepení Izraele? Řím. 11, 1. 8—10; Ž. 69, 23. 24.
12. Na koho se vztahovalo proroctví žalmu 69, 10? Řím. 15, 3.
13. Kde poukazuje Pavel na žalm 116, 10? 2. Kor. 4, 13. Poz. 9.
14. Na které místo poukazoval Pavel, když mluvil o štědrosti? 2. Kor. 9, 9; Ž. 112, 9. Poz. 10.

P o z n á m k y.

1. Knihy Starého zákona rozděleny byly od Židů na tři části, a to Zákon, proroci a spisy neboli žalmy. „Zákon“ obsahoval pět knih Mojžíšových; proroci (všichni velcí i malí proroci bez Daniele); ostatní knihy náležely k žalmům. V poslední části byla také kniha Danielova.

2. Již staletí před Kristem byly rozděleny žalmy na pět knih 1. žalm 1—41; 2. žalm 42—72; 3. žalm 73—89; 4. 90 až

106; 5. 107—150. Každá kniha končila zvláštním chvalo-
zpěvem, jako na př. v ž. 41, 14: „Požehnaný Hospodin od věků až na
věky. Amen i Amen.“ Poslední žalm jest pak jedním chvalo-
zpěvem.

3. Moderní kritika nešetřila ani žalmy Davidovy. Popírá
Davida i božské vnuknutí, ačkoli Spasitel sám potvrzuje, že
aspoň první verš ž. 110 psal David, a to pod vlivem Ducha
svatého. Jest hojně důkazů, že David psal většinu žalmů,
ne-li všechny. V 2. Sam. 23, 1 jest nazván „pomazaný Boha
Jákovova, a libý ve zpěvích Izraelských! 2. Sam. 22, 1 jest
praveno, že „mluvil David Hospodinu slova písně této“. Tím
je míněn žalm 18. Sám David pravil: „Duch Hospodinův
mluvil skrze mne, a řeč jeho jazykem mým vynesena.“ (2.
Sam. 23, 2.)

4. Žalmy byly od Židů používány staletí před Kristem.
Byly písněmi Izraelitů a přijímány tak, jako od Ducha dané.

5. Původ přičítá Pavel Davidovi, neboť z toho usuzuje,
že nemluvil o sobě, nýbrž psal prorocky o Kristu.

6. V poslední části Skt. 1, 20 uvádí Petr část osmého
verše tohoto žalmu na Jidáše. Několik dalších veršů zřejmě
mluví o zrádci Spasitelově; mnozí kritikové Bible přehlížejí
tuto skutečnost a obviňují Davida z nesprávného předsudku
a msty. Podle slov Petrových je tento žalm přece Boží
předpovědí, co postihne Jidáše a jeho stoupence; není to
David, který mluví, nýbrž Duch svatý skrze Davida.

7. V první kapitole k Židům uvádí pisatel šest rozličných
žalmů. Jelikož pisatelé Nového zákona často používají žalmů,
můžeme z toho usuzovati, že tyto zpěvy náležejí novému
Izraeli právě tak jako starému.

8. „Životní zkoušky jsou Boží dělníci, mající z naší po-
vahy odstraniti všelikou nečistotu a hrubost. Když osekávají
a odlabávají, hladí a leští, vždycky to působí bolest. Není
snadnou věcí dáti se brousiti jako kámen, ale kámen vyjde
z toho všeho dobře připraven, aby mohl vyplniti své místo
v chrámě nebeském.“ (Myšlenky, 23.)

9. Časté uvádění takovýchto veršů svědčí o tom, že apoštol dobře znal nejenom žalmy, ale i celý Starý zákon.

10. Dary příští soboty jsou pro Jihoasijské oddělení.

Úkol 13. — 24. června. Z. s. 20. 13.

Poselství a moc Bible.

Pamětný verš: Luk. 4, 32.

1. Jak zní poselství Bible? 2. Kor. 5, 20. 21. Poz. 1.
2. Jak můžeme být smířeni s Bohem? Řim. 5, 10. Poz. 2.
3. Co jest podle toho naší povinností? Řim. 12, 1. 2.
4. Co způsobí změnu povahy? 2. Petr. 1, 4.
5. Proč má slovo Boží moc změnit život? Jan 6, 63.
6. Co pravi žalmista o moci slova Božího? Ž. 119, 11; 17, 4. Poz. 4.
7. Jak se ukáže šlechetná povaha? Skt. 17, 11.
8. Co chtěl Pán naučit Izraele na poušti? 5. Mojž. 8, 3. Poz. 5.
9. Jakou moc přisuzuje Ježíš slovu Božímu? Mat. 16, 19. Poz. 6.
10. Čím je znázorněna moc slova Božího? Ž. 119, 105; Iz. 55, 10. 11.
11. Kdy nám může být slovo Boží radostí a potěšením? Jer. 15, 16. Poz. 7.
12. Co získáme správným studováním Písma? Řim. 15, 4.
13. Co způsobí naděje, kterou dává Písmo? Zid. 6, 19. Poz. 8.

P o z n á m k y.

1. Jako vyslanec Boží zvěstoval Pavel Korintským poselství: „Smířte se s Bohem.“ To je poselství, které zaznívalo ve všech dobách skrze kněze a proroky.

2. „Hřích dává napřed to nejlepší: Radost a čest. Potom následuje to špatné: Starosti, chudoba, hanba, záhuba. Nejdříve lehkovážný a marnivý život, potom zkáza a smrt. Kristus dává nejdříve kříž, boj; potom korunu, klid a slávu.“

(Moody) Pospěšme smířiti se s Bohem, abychom na konec obdrželi korunu.

3. „Tvůrčí moc, která stvořila svět, obsažena jest v slově Božím. Toto slovo dává sílu. Zplozuje život. Každé přikázání je zaslíbení; je-li skutečně přijato, přináší s sebou život Nekonečného. Proměňuje lidskou povahu a stvořuje ji podle obrazu Božího.“ (Erzieh. 128.)

4. „Žádný člověk neví, jak hluboko by klesl, kdyby padly základy slova Božího a jeho ducha. Tajné hříchy nebo vášně mohou ho držeti ve své moci, takže jest bezmocný, jako posedlý v Kafarnaum. A přece takový stav není úplně beznadějný.“ E. G. W. Kdyby ti, kteří chtějí opustiti Boha a jeho pravdu, viděli konečný cíl, jistě by zvolali: „Zachraň mne, Pane, hynu!“ Je dobře pamatovati na radu: „Drž se toho, co máš, aby žádný nevzal koruny tvé,“ a „bděte, stůjte u víře, buďte silní“.

5. „Zamešká-li církev zůstatí v přímém spojení se slovem Božím, bude nevyhnutelným následkem odpadnutí a zkáza. Uchýlíme-li se od zdroje poznání, nastane úpadek víry i mravní. Má-li duchovní život mocněji v církvi prouditi, může toho býti dosaženo opravdovým poznáním pravd Písma svatého.“ (E. B. Haynes.)

6. „To jsou slova Kristova. Všecka slova Písma svatého pocházejí od Něho. Tato slova mají moc zavřítí anebo otevřítí nebe. Oznamují podmínky, za jakých mohou býti lidé přijati nebo zavrženi. Proto je práce těch, kteří zvěstují slovo Boží, vůni k životu nebo vůni k smrti. Jejich úloha má věčné následky.“ (Des. of Ages 414.)

7. „Zdroje nebeského pokoje a radosti, které vnuknutým slovem přicházejí do srdce, stávají se mocným proudem vlivu, a jsou svému okolí ku požehnání. Nechte nynější mládež, která vyrůstá s Bibli v ruce, aby přijímala a udílela její životodárnou moc; jaké proudy požehnání rozleji se potom po světě, a sotva budeme moci pochopiti, jaké bude působení jejich síly a útěchy.“ (Erzieh.199.)

8. Vzítí světu Bibli, neomylného vůdce, je tolik, jako uloupiti mu Krista. „Ty, Ježíši Kriste, stal jsi se takovým úhelným kamenem lidstva, že až do základu bylo by otřeseno, kdyby tvé jméno mělo býti ze světa vyhlazeno. — Ano, psané slovo a Slovo tělem učiněné, náležeji k sobě. Žádné nemůže padnouti, ale člověk odpadne od obého, odvrátí-li se od jednoho. Požehnaná Bible! Stará, ale nesestárlá; hlouběji jdoucí nežli filosofie, ale dost jasná, aby tvé nejlepší poklady zjevné byly zraku dětskému; ostrá jako meč, pronikající svědomí hříšné, ale milá jako balsám z Galád na rány kajících se; hrozná jako blesk proti nepravosti a bludu, ale něžná jako ruka matčina v dobách nouze! Drahá kniha, které se naši rodičové uctivě rukou dotýkali a mile ke rtům vznášeli, ty máš býti také naším rádcem a světlem! V starosti hledati budeme tvé útěchy; v zemdlení piti budeme z tvé křišťalové hloubky, jako bojovníci ze zdroje podle cesty; v slabosti opášeme bedra svá tvými velikými a vzácnými zaslíbeními; a na naší poslední cestě bude tvé živé slovo naším prutem a holí.“
(A. J. Burell.)

K lepšímu poznání Bible doporučujeme tyto knihy:

„Velký spor věků“	celopl.	Kč 80.—
„Myšlenky s hory blahoslavenství“ .	váz.	„ 15.—
„“	brož.	„ 12.—
„Služba dobrých andělů“	polopl.	„ 12.—
„“	brož.	„ 8.—
„Cesta ke Kristu“	vázaná	„ 12.—
„Zkušenosti a vidění“	vázaná	„ 20.—

podmínka 100.000 Kč 29. 9. 90 Kč

13. sčítka

3. -

2790.

27. 90

8. 00

3570

100.000 Kč

15. 00

43. 00

účetní

účetní kniha - 100.000 Kč

účetní kniha - 100.000 Kč

účetní kniha - 100.000 Kč

účetní kniha - 100.000 Kč

účetní kniha - 100.000 Kč

účetní kniha - 100.000 Kč

účetní kniha - 100.000 Kč

účetní kniha - 100.000 Kč

účetní kniha - 100.000 Kč

účetní kniha - 100.000 Kč

účetní kniha - 100.000 Kč

účetní kniha - 100.000 Kč

účetní kniha - 100.000 Kč

účetní kniha - 100.000 Kč

účetní kniha - 100.000 Kč

účetní kniha - 100.000 Kč

účetní kniha - 100.000 Kč

účetní kniha - 100.000 Kč

účetní kniha - 100.000 Kč

účetní kniha - 100.000 Kč

účetní kniha - 100.000 Kč

TEOLOGICKÝ SEMINÁŘ
Církve adventistů 7. dne
v Seznamě
K N I H O V N Ā